

Markó Béla

Sokáig olyan könnyű volt

*Sokáig olyan könnyű volt, hogy szinte
felszállt az ág, s most ismét súlya van,
teherrel ébred reggel boldogan,
s hogy zúzmarát vagy virágszirmot hint-e*

*reánk, mindegy neki, hordozza terhét,
s körös-körül már minden hófehér,
akkora tél, hogy tavasszal felér,
és mindent eltalál, mert mindent elvét,*

*roskadnak almák, körték, szilvák, meggyek,
megráz a szél időnként egyet-egyét,
és lent a gyökér vakon ünnepel,*

*hogyan hajlik már fölötté megrakottan
ezernyi ág, és majdnem beleroppan,
s számít-e még, hogy jó vagy rossz teher?*

Ki jár a havon?

*Ikrásan kicsapódik a fehérség,
s egyszerre kettéoszlik a világ:
fehér cipőt visel most a sötétség,
s a hóember fekete glóriát,*

*ahogy a színeket mind összerántja,
s nagy hópelyhekben szórja ránk az ég,
úgy lángolunk mi egyre fennebb szállva,
és úgy tördeljük már egymás kezét,*

*ölelkezünk, kapaszkodunk, kavargunk,
s nem tudhatjuk, hogy Isten mit üzent,
ki hull le, ki sötétül odafent,*

*de lassan-lassan szétválík az arcunk.
Ki lesz a menny, s ki lesz a föld vajon?
Ki ül egy felhőn, s ki jár a havon?*

Találkozás

*Ha jobban megnézem, találkozás
vagyok csupán, még annak idején
két sejt, végül pedig most te meg én,
és nincsen hópéhely, csak havazás,*

*csak kapcsolat közöttünk, ennyi vagy,
s én is csak ez vagyok, illeszkedés,
akár az ajtón s ablakon a rés,
és ha felhő meg hó kettészakad,*

*már én is pusztulok, forró kezed
siklik rajtam, betűn az ékezet,
s ahogy kötődnek hozzád ujjaim,*

*a vers is ennyi, semmi több, a rím,
mert megmaradhatunk külön-külön,
de együtt: fény a lehajló fűvön.*

Téli váz

*Így ránézésre nehezen lehet
megmondani a sok egyforma fáról,
az ide-oda lengő szürke vázról,
hogy egyik-másik mit is rejteget,*

*hacsak nem értesz hozzá, s nem tudod
az ágak formájáról vagy a kéreg
gyűrődéséről, hogy miféle lélek
parázslik, és miféle lomb suhog*

*ott legbelül, miféle levélminta?
Cseresznye? Meggy? Vagy alma? Körte? Szilva?
Ma még tüskék, redők, rések, sebek*

*csupán, s a többi csak remény, hogy mégis
ugyanazok leszünk megint, s hogy én is
a régi tervek szerint ébredek.*

Egymással elkeverve

*Fehéreskék az ég, s kékesfehér
a kert, ahogy a hó már elsötétül,
vegyül, oldódik, egybeolvad végül
a menny s a föld, felhőfoszlány s levél*

*egymással elkeverve még kering,
majd lassan csillapul, lehull a földre,
angyalhaj, ördögszór egymásba törve
fénylik, hevernek lent testrészeink,*

*az arcra arc kerül, és kéz a kézre,
rémülten látjuk már egymásra nézve,
hogy boldogok, hát egyformák vagyunk,*

*s ki tudja, mi a másolat, az ég-e,
föld-e? S mire jutunk? Magasra, mélyre?
Sötét van kint: begyógyul ablakunk.*

Nagyságrend

*Amint az egyre sűrűbb havazásból
belépünk a meleg előszobába,
a szél az ajtót hirtelen kivágja,
egy ölnyi hópohely utánunk táncol,*

*egyet-kettőt fordul, ölelget téged,
aztán elolvad, s nem marad belőle,
csak gyorsan felszáradó tiszta könnye
a hűs cementen, és ahogy belépett*

*az életünkbe, úgy el is felejtjük,
nem is tudjuk, hogy volt, inkább csak sejtjük,
mert igaz ugyan, hogy alakot öltött,*

*de lelket nem kapott, s nem is könyörgött,
hiszen csak ennyi volt, egy gyors kísérlet,
ahogy most télből nyárba én kísérlek.*